

نگاهی حقوقی به حضانت اطفال

امیرحسین صفدری^{۱*}، امیر تاج الدین^۲

۱- دانشجوی کارشناسی، حقوق، موسسه آموزش عالی غیرانتفاعی شاندیز، مشهد

Email: Amirhosseinsafdari^{۷۶}@yahoo.com

۲- دانشجوی دکتری، حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد مشهد

Email: amirtajdin@gmail.com

چکیده

حضانت در لغت به معنای پروردن و پروراندن است. ریشه این واژه، حَضُن است که در آغوش گرفتن مادر (فرزندش را) و چسباندن او به سینه اش اطلاق می شود، که کنایه از نگهداری و تربیت جسمی و روحی کودک است. حضانت نوعی ولایت و سلطنت بر کودک و مجنون به منظور نگهداری و تربیت آنهاست. این امر از حقوق و تکالیف والدین به شمار می رود. موضوع حضانت از مباحث پیچیده حقوق خانواده است. حضانت نگهداری و تربیت اطفال است به گونه ای که صحت جسمانی و تربیت وی با توجه به نیازمندی های حال و آینده او، و وضع و موقعیت والدین طفل تأمین می گردد. مسأله حضانت و اولویت هر یک از پدر و مادر برای نگهداری و سرپرستی و ملاقات آنان با طفل زمانی مطرح است که آنها از هم جدا میشوند. در قانون ایران حضانت همان نگهداری و تربیت اطفال است و مواد ۱۱۶۸ تا ۱۱۷۹ قانون مدنی اختصاص به حضانت دارد. و در قانون حمایت از خانواده هم از ماده ۴۰ تا ۴۷ اختصاص داده شده. هنگامی که اساس خانواده به هم می ریزد و کانون جوشان مهر و محبت به جایگاهی برای گروکشی و انتقام گیری از یکدیگر تبدیل می گردد، یا زمانی که مرگ گریبان یکی از والدین را می گیرد، مهمترین چالش پیش روی خانواده سرنوشت کودکان می باشد. حضانت در درجه اول حق و تکلیف طبیعی و قانونی پدر و مادر است که طفل را به دنیا آورده اند، این تکلیف تا زمانی طفل به سن بلوغ نرسیده باقی است. حضانت را باید به کسی واگذار کرد که شایستگی و توانایی برای انجام این کار را داشته باشد.

کلمات کلیدی: حضانت، اطفال، والدین، حقوق

*۱ (نویسنده مسئول)

Email: Amirhosseinsafdari^{۷۶}@yahoo.com